

den i visse Henseender Hindringer i Vejen for en ganske naturlig og nødvendig Udstykning. I Lovforslaget er der kun sat Hartkornsgrense, og den kan maaske være passende paa Øerne, men der er visse Steder i Jylland, hvor det ikke er nogen heldig Grænse. Dernæst manglede der en Bestemmelse om, at særskilt matrikulerede Parceller ikke maatte udstykkes fra de Parceller, de drives sammen med. Man har jo tidt den Opfattelse, at ethvert Stykke Jord er en Parcel, men det samme Jordstykke kan indeholde flere Matrikelnumre, og disse kan udstykkes uden nogen som helst Tilladelse nogetsteds fra, og paa den Maade kan et lille Landbrug gøres utidssvarende lille. Derfor er der nu i Lovforslaget indsat en Bestemmelse om, at saadanne matrikulerede Parceller ikke maa udstykkes, forsaavidt de ikke har den Størrelse, som betinger Tilladelse til Udstykning. Ligeledes er der en hel Del Uklarhed med Hensyn til Lovens Dispensationsregler. Som Lovforslaget nu er, tror jeg, at alle maa kunne forstaa det, og jeg tror, at det ikke vil lægge unødige Hindringer i Vejen for en forstandig og hensigtsmæssig Udstykning. Jeg skal derfor anbefale det til Tingets velvillige Behandling. Men der bør vist foretages en Rettelse i § 2 under c, hvor der staar: „Jord-ejendomme med et Tilliggende af over 22 ha geometrisk Maal til 1 Td. Hartkorn maa dog nedbringes til 1/2 Td. Hartkorn, og Jordejendomme, der godtgøres at have en Størrelse af over 3 ha boniteret Maal, maa nedbringes til den boniterede Størrelse“. Jeg tror, at der, for at Misforstaaelse kan undgaaes, bør staa: „nedbringes til denne boniterede Størrelse“. Men det er jo en mindre væsentlig Ting. Jeg tror, at Lovforslagets Affattelse nu er en saadan, at det ikke vil kunne paalægge mere snærende Baand end højest nødvendigt. Det, man vil opnaa, er, at Ejendomme ikke sammenlægges i altfor høj Grad, og at intet Landbrug nedlægges eller udstykkes saaledes, at det Areal, der hører til vedkommende Ejendom, bliver saa lille, at det bliver uhensigtsmæssigt til Landbrug.

I. A. Hansen: Da man i Slutningen af forrige Samling vedtog Lovforslaget om Forbud mod Nedlægning af bestaaende Landbrug og om Indskrænkning i Retten til Udstykning, havde man til Hensigt at opnaa to Ting: for det første at hindre, at mindre Landbrug blev nedlagt, hvilket er i Strid med Statens Interesser — Staten giver stadig Penge ud for at faa saadanne Landbrug oprettet — og for det andet at

hindre de saakaldte Gaardslagtninger, som er absolut samfundsskadelige. Jeg tror, at man ved den Lov, som man vedtog den Gang, opnaaede i alt væsentligt, hvad man ønskede at opnaa i saa Henseende, men paa den anden Side har den ogsaa gjort sin Skade, idet den har hindret mange fornuftige Udstykninger, som ellers vilde være foregaaet, og det var da Grunden til, at Landbrugsministeren i det andet høje Ting den 15. Oktober fremsatte et Lovforslag, som gik ud paa en Udvidelse af Landbrugsministerens Ret til at give Dispensation med Hensyn til Udstykninger. Under Forhandlingerne i Folketingsudvalget kom Udvalgets Medlemmer til det Resultat, at Dispensationsretten burde udvides ganske betydeligt, og at en Indskrænkning burde indføres paa et andet Omraade, nemlig saaledes, at en Ejendom, der bestaar af flere Matrikelnumre, skal betragtes som eet Matrikelnummer. Dette sidste kan have sine gode Sider, men det har ogsaa en Side, man kunde kalde den vrang Side, nemlig den, at en saadan Ejendom i Virkeligheden paa den Maade faar en Slags Hovedparcelforpligtelse, og at Bestemmelsen i ikke ringe Grad griber ind i den frie Dispositionsret, som Ejeren ellers har. Jeg kan tiltræde Bestemmelsen om Landbrugsministerens Ret til at give Dispensation i de mange Tilfælde, der er nævnte i Loven, men jeg tror alligevel, at der i Praksis vil blive endnu adskillige Tilfælde, hvor Landbrugsministeren bør kunne give Dispensation. Jeg har i saa Henseende fra en Landinspektør kort før Mødets Afholdelse her faaet en Skrivelse, hvori han peger paa mange Tilfælde, hvor Loven i den Affattelse, den skal have efter Lovforslaget, ikke vil vise sig at være fuldt tilfredsstillende. Jeg har, som sagt, lige faaet denne Skrivelse, og har ikke haft Tid til kritisk at gennemgaa den, men mit Indtryk er, at flere af de Punkter, der er nævnte, absolut er af Vigtighed, og at det bør ordnes saaledes, at Landbrugsministeren ogsaa i saadanne Tilfælde bør kunne give Dispensation. Jeg tror derfor, at det vilde være hensigtsmæssigt, om dette Tings Medlemmer tog sig den Tid at ned sætte et Udvalg til at gennemgaa Sagen ganske kort og velvilligt.

Bestemmelsen om, at Ministeren ikke kan give Dispensation uden Sogneraadets Anbefaling, kan jeg fuldt ud billige. Der er ingen, der bedre end de kommunale Raad kan dømme om, hvortid en Udstykning er fornuftig eller ikke, saa det er absolut et godt Sted at lægge denne betydelige Afgørelse hen. Men ogsaa dette Forhold har